

Grunder och huvudargument

Den italienska regeringens överklagande avser Europeiska kommissionens beslut K(2013) slutlig av den 7 mars 2013, vilket offentliggjordes den 11 mars samma år. Genom detta beslut förelade kommissionen, som en följd av domstolens dom av den 17 november 2011 i mål C-469/09, Republiken Italien ett vite på 16 533 000 euro.

Domstolen hade i denna dom bland annat förpliktat Republiken Italien att till Europeiska kommissionen betala in, på kontot "Europeiska unionens egna medel", ett vite till ett belopp som hade beräknats genom att multiplicera grundbeloppet på 30 miljoner euro med en procentandel av det olagliga stöd som förklarats oförenligt med den gemensamma marknaden, i förhållande till det totala belopp som ännu inte hade återkrävts vid den tidpunkt då domen meddelades för varje halvårs försening med att vidta nödvändiga åtgärder för att efterkomma domen av den 1 april 2005 i mål C-99/02, kommissionen mot Italien.

Klaganden anför tre grunder till stöd för sin talan.

1. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 260.1 och 3 andra stycket FEUF: Åsidosättande av den dom som är föremål för genomförande (domstolens dom av den 17 november 2011 i mål C-469/09, kommissionen mot Italien), på grund av en felaktig tolkning av den punkt i domen i vilken "de belopp som ännu inte har återkrävts vid den tidpunkt då denna dom meddelas" används som referens.

Den italienska regeringen anser att denna punkt i domen ska tolkas så att det datum som ska beaktas inte är det datum då domen meddelas, utan det datum då bevisupptagningen i målet avslutas, det vill säga den tidpunkt då de faktiska omständigheter på vilka domstolen definierade talan stod klara. Den Italienska regeringen anser nämligen att de återkrav som genomfördes under förfarandet, men efter det att undersökningen hade avslutats, ska beaktas i syfte att sätta ned halvårsvitet.

2. Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 260.1 och 3 andra stycket FEUF: Åsidosättande av den dom som är föremål för genomförande, på grund av en felaktig tolkning av den punkt i domen i vilken det slås fast att det, för beräkningen av det vite som ska inbetalas varje halvår, saknas anledning att beakta de belopp som avser stöd som "ännu inte har återkrävts eller som inte har fastställts vid utgången av de aktuella perioden".

Den Italienska regeringen anser att denna verkställighetspunkt i domen ska tolkas så, att det för den ovannämnda bedömningen, är de bevis som lagts fram under referenshalvåret som ska beaktas och inte det förhållandet att bevisen ifråga har kommit till kommissionens kännedom före utgången av denna period. Den italienska regeringen anser

nämligen att kommissionens motsatta tolkning, enligt vilken Republiken Italien skulle ha haft en skyldighet att, för beräkningen av halvårsvitet, inkomma med bevisning senast under det aktuella halvårets sista dag, vilket innebär att de belopp som faktiskt återkrävts under denna period, men som inte har kommunicerats kommissionen förrän efter detta datum, inte kommer med i beräkningen, strider mot principen om lojalt samarbete och är inte motiverad av det krav som domstolen har uppställt, och innebär till slut att den tidsfrist som de italienska myndigheterna har fått för att efterkomma detta krav och på så sätt minska halvårsvitet reduceras på ett oacceptabelt sätt.

3. Den tredje grunden avser åsidosättande av artikel 260.1 och 3 andra stycket FEUF: Åsidosättande av den dom som är föremål för genomförande, med avseende på fordringarna mot de företag som ingått en "accordsuppgörelse" eller har ställts under "konkursförvaltning".

I beslutet avräknas nämligen inte, från det stöd som skulle ha betalats tillbaka före utgången av referenshalvåret, fordringar på dessa företag som uppkommit under motsvarande inslovensförfarande, trots att den italienska regeringen anser att det rör sig om fordringar som medlemsstaten har vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att återkräva och som därför bör avräknas från det stödbelopp som ska återbetalas enligt den dom som är föremål för genomförande.

Överklagande ingett den 19 maj 2013 av Markus Brune av den dom som personaldomstolen meddelade den 21 mars 2013 i mål F-94/11, Brune mot kommissionen

(Mål T-269/13 P)

(2013/C 207/76)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Markus Brune (Bryssel, Belgien) (ombud: advokaten H. Mannes)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Klaganden yrkar att tribunalen, med samma yrkanden som åberopats i personaldomstolen, ska

— upphäva den dom som personaldomstolen meddelade den 21 mars 2013 i mål F-94/11, Brune mot kommissionen,

— i andra hand, återförvisa målet till personaldomstolen och

— förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanser.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sitt överklagande åberopar klaganden följande grunder.

1. Första grunden: Felaktig bedömning av skyldigheten att delta i ett nytt muntligt prov

— Det har inte i den överklagade domen beaktats att det nya muntliga prov som hölls för att följa dom av den 29 september 2010, Brune mot kommissionen (F-5/08, 2010, s. I-0000, nedan kallad domen i målet Brune) åsidosätter principerna om likabehandling och om en objektiv bedömning samt artikel 266 FEUF.

— Personaldomstolen har gjort sig skyldig till en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna och en felaktig rättstillämpning, och rentav gjort en motsägelsefull bedömning av de faktiska omständigheterna (särskilt med beaktande av villkorten i artikel 266 FEUF, förbudet mot särbehandling och kravet på att samma bedömningskriterier ska tillämpas).

2. Andra grunden: Bristande hänsyn har tagits till alternativa lösningar

— I den överklagade domen underkändes utan bärande motivering de alternativa lösningar som hade föreslagits för att följa domen i målet Brune, även om kommissionen enligt rättspraxis skulle ha försökt finna sådana lösningar.

— Vid prövningen av de alternativa lösningarna feltolkades i den överklagade domen principerna om likabehandling och en objektiv bedömning, artikel 27 i tjänsteföreskrifterna samt meddelandet om uttagningsprov.

3. Tredje grunden: I andra hand: felaktig bedömning av de brister i förfarandet som skett vid förberedandet av det nya provet

— Personaldomstolen har gjort sig skyldig till en felaktig bedömning såväl av de faktiska omständigheterna som av kommissionens frihet att organisera provet efter eget skön beträffande fristen för inbjudan att delta i provet, upplysningar om uttagningskommitténs sammansättning och upplysningar om gällande rätt.

— Det prövades inte i den överklagade domen huruvida klaganden, mot bakgrund av de kompletterande upplysningar som en annan sökande har mottagit, har utsatts för särbehandling.

— Personaldomstolen har vid prövningen av frågan huruvida uttagningskommittén var partisk i den överklagade domen endast konstaterat att det saknas bevis för att klaganden särbehandlades vid det första provet, utan att pröva huruvida uttagningskommittén var partisk vid det nya provet.

4. Fjärde grunden: Felaktig bedömning av det tredje, fjärde och femte yrkandet

— Personaldomstolen har inte beaktat att det är tillåtet att göra generella bedömningar, såvida dessa inte medför konkreta skyldigheter för institutionerna.

— I den överklagade domen feltolkades slutsatserna om ersättning för förlust således att det i domen påstods att klaganden inte hade begärt någon ersättning, trots att ett sådant yrkande tydligt framfördes vid förhandlingen.

— I den överklagade domen beaktades inte att personaldomstolen har en skyldighet, rentav ex officio, att pröva ersättning för förlust, det vill säga även om detta inte särskilt har yrkats.

5. Femte grunden: Beslutet om rättegångskostnader innebär en särbehandling

— Klaganden har utsatts för en särbehandling i den överklagade domen i förhållande till sökanden i mål F-42/11, Honnefelder mot kommissionen, genom att personaldomstolen, mot bakgrund av artikel 87.2 i rättegångsreglerna, fann att klaganden inte kunde dra nytta av en omständighet som bedömts vara relevant i domen i det nämnda målet Honnefelder mot kommissionen.

Talan väckt den 21 maj 2013 — SACBO mot kommissionen och TEN-TEA

(Mål T-270/13)

(2013/C 207/77)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Società per l'aeroporto civile di Bergamo Orio al Serio SpA (SACBO SpA) (Grassobbio (BG), Italien) (ombud: advokaterna M. Muscardini och G. Greco)

Svarande: Genomförandeorganet för det transeuropeiska transportnätet, Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet i den del det fastställs att vissa externa kostnader inte är stödberättigade, med påföljande reduktion av den samfinansiering som skulle ha utgått, och i den mån 158 517,54 euro återkrävs, med därpå följande rättsverkningar, och

— förplikta svarandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Denna talan om ogiltigförklaring avser det beslut som Genomförandeorganet för det transeuropeiska transportnätet (TEN-TEA) fattade den 18 mars 2013 avseende "Avslutande av åtgärd 2009-IT – Genomförandeorganet för det transeuropeiska transportnätet 'Studie avseende intermodal utveckling av flygplatsen Bergamo-Orio al Serio' — kommissionens beslut K(2010) 4456" (1)